

LA LLEBRE I LA TORTUGA

Tot va començar un dia com avui, quan una tortuga va sortir a passejar perquè feia un dia fantàstic. Mentre passejava, va trobar-se una llebre i es va parar per saludar-la.

—Bon dia tingui, senyora llebre —va dir la tortuga.

Però la llebre no li va fer ni cas. La tortuga, que era molt amable, va insistir.

—Bon dia, senyora llebre —va repetir.

Davant de tanta insistència, la llebre, que era molt presumida i fatxenda, va preguntar:

—Què hi fas tu, al bosc, tortuga?

—Passejo —va contestar la tortuga.

—Passejo, passejo! —va dir la llebre imitant-li la veu amb to burleta—. Com pots passejar amb aquestes cames tan curtes? Si no aixeques ni un dit de terra i tens la closca ratllada de tant arrossegar-la!

A la tortugueta no li va fer cap gràcia que la llebre se'n rigués d'ella. No li agradava gens ni mica que es burlessin de les seves potetes tan curtes. I, sense pensar-s'ho dues vegades, va dir a la llebre:

—Sí, sí... les teves potes són molt llargues i musculoses, però estic segura que si fem una cursa la guanyo jo!

Quan va sentir-ho, la llebre va posar-se a riure fins que li van caure uns llagrimots grossos com botons. No s'ho acabava de creure.

La tortuga, l'animal més lent que coneixia, la desafiava a ella, la llebre, l'animal més ràpid del bosc.

—Ho dius de broma, oi, tortugueta? Com vols ser més ràpida que jo?

—No és cap broma. Tu digue'm on i quan vols fer la cursa... I jo hi seré puntual com un clau.

La tortugueta va insistir tant i tant que, finalment, la llebre hi va caure.

—Jo no tinc la culpa que siguis una beneita. És problema teu. Mira, quedem aquesta tarda, a les sis en punt. La cursa serà des d'aquella olivera fins al pi que hi ha a l'altra banda del turó. D'acord?

—No hi faltaré —va contestar la tortuga.

—I què ens hi juguem? —va preguntar la llebre.

—Ens hi jugarem l'orgull de ser l'animal més ràpid del bosc.

A les sis en punt la tortugueta arribava a l'olivera on l'esperava la llebre. Van encarregar al senyor mussol que donés la sortida...

—Per què sempre em desperten per treballar —va protestar el mussol—. A veure... Preparats, llestos... Ja!

I la cursa va començar. La llebre va sortir tan ràpida que al cap de pocs instants la tortuga ja no veia ni el núvol de pols que aixecava.

Quan la llebre va arribar dalt del turó es va parar a respirar. Havia fet un esforç considerable. Va mirar enrere i no va veure ni rastre de la tortuga. «No sé pas per què corro tant», va pensar, «si les tortugues no saben córrer».

Animada per la distància, la llebre va decidir descansar una estona a l'ombra d'una figuera.

—Ah! Que bé que s'hi està a la fresqueta... —va pensar la llebre—. Em quedaré aquí una estona. I quan vegi que arriba la tortuga, tornaré a córrer i no tindrè problemes per guanyar la cursa. I és que la lenta de la tortuga no hi té res a fer, contra un animal tan esvelt i àgil com jo!

S'hi estava tan bé, que la llebre es va quedar adormida com un soc, i va caure en un son tan profund que ni sentia piular uns pardals que jugaven per allà. Quan la tortuga hi va passar va estranyar-se moltíssim de veure roncar la llebre ajaguda a l'ombra de les branques de la figuera. Però ella no va parar ni per fer un glop d'aigua i va continuar xino-xano.

Al cap d'una estona, la tortuga arribava a la meta. Tots els animals que s'hi havien reunit van començar a cridar d'emoció i a exclamar hures i visques. Hi havia el senyor ànec, l'eriçó, l'esquirol...

—Visca la tortugueta! —cridaven tots.

Fins i tot el senyor talp va abandonar per un moment el soterrani on vivia per celebrar la victòria. I la rateta va ser l'encarregada de donar-li un ram de flors.

Incomprensiblement, la tortugueta havia guanyat la cursa a una llebre arrogant que havia comès l'error de confiar-se excessivament. Des d'aquell dia, les tortugues som un dels animals més respectats del bosc. És famosa la nostra constància, i per això cap llebre no s'ha atrevit mai més a tornar a desafiar-nos en una cursa.

Faula d'Isop

El llibre «La llebre i la tortuga» forma part de la caixa:

Contes de la Duna (Educació Infantil). Producció: Didàctics.

Il·lustració: Gibet Ramon.